

Després del «Cinema Novo»

1 — Els anys seixanta són descobridors de cinemes nacionals. Tot festival internacional que es vani de ser-ho ha de comptar amb algun film del nou cinema alemany o dels països de l'Est o... o dels nous cinemes del Tercer Món. Entre aquests últims, hi ha el «Cinema Nôvo» brasiler, un dels més interessants, sòlids i amb raó d'ésser que van sortir.

La fam del llatino-americà no és solament un símptoma alarmant de la pobretat social; és l'essència de la seva societat. Així podem definir la nostra cultura com a una cultura de fam. Aquí resideix la tràgica originalitat del «Cinema Nôvo» en relació al cinema mundial: la nostra originalitat és la nostra fam que també és la nostra major misèria, sentida però no compresa. (...) El comportament normal d'un afamat és la violència, però la violència d'un afamat no és primitivisme; l'estètica de la violència, abans de ser primitiva, és revolucionària, és el moment en què el colonitzador s'adona de l'existència del colonitzat». Aquestes paraules d'en Glauber Rocha, un dels directors d'aquest cinema, són definidores de la que anomenaren «estètica de la pobretat i de la violència», signe diferenciador de tot un cinema. (Dins d'un parèntesi es pot dir que aquesta estètica fou trasplantada una dècada més tard, a terres castellaneres per Ricardo Franco en una pel·lícula d'excel·lents resultats: «Pascual Duarte»).

2 — Míg amagada i com a complement, s'estrena en el Mundial «Tota nuesa serà castigada» (1973), pel·lícula brasiler d'Arnaldo Jabor. El film ja no té quasi res a veure amb el que dèiem anteriorment de l'estètica afamada i violenta. És un film després del «Cinema Nôvo»; s'empara ja en una recuperació i reivindicació, que per (no) localitzar-la d'alguna manera direm que és internacional, del melodrama i del fulletó: reivindicació que han fet des d'en Visconti («El innocent») fins en Kubrick («Barry Lindon») passant per en Fassbinder («Les amargues llàgrimes de Petra von Kant», entre d'altres), en Borowczyk («Història d'un pecat»), etc.

La història d'un vidu que s'enamora d'una puta que és rebutjada pel fill d'aquell es podria trobar dins de qualsevol «novella» de la ràdio. Però les formes grotesques, fins i tot esperpèntiques, que hi dona el director a situacions i personatges fa que hom s'oblidi de la possible absurditat del que li estan explicant i esdevingui una mena de tragèdia passional i cosmopolita de caire molt suggestiu.

3 — D'altra banda, de les altres pel·lícules que es projecten a Granollers, tenen interès a priori «The last Waltz» (Martin Scorsese, 1977) i «Corrupció d'una família» (Harold Prince, 1970).

LLUIS BAUXELL

Adéu a la Copa Korac

L'aventura de l'europea Copa Korac de Bàsquet, s'ha acabat pel Club de Bàsquet Granollers.

Ja en el primer encontre disputat en terres gales, quedà el resultat resolt, 116-82 favorable a l'equip de la ciutat de Caen, aquesta diferència deixava l'eliminàtoria resolta, el resultat era contundent.

El segon encontre a casa nostra, disputat el passat dimarts, fou una continuació, el Caen, tornà a imposar-se, pel resultat de 78-87, per tant eliminàtoria contundent dels nostres representants.

Per història, poc es pot contar d'aquests partits, el Caen forma un acceptable conjunt, però el Granollers en aquesta ocasió, fou desconegut, més que dir que fou guanyat, hem de dir que va perdre.

Ara el Club local, sols lluita a la Primera Divisió, hem d'esperar que aquestes eliminatòries no influeixin en el seu rendiment, si en aquesta competició, fins el moment ha estat brillant, veurem que no s'enfonsi, els resultats podrien ser imprevistos, i tot el que els del bàsquet local han aconseguit amb gran esforç, podria anar per terra ràpidament.

Josep Comas

duran

joiers

35 anys creant les seves joies

even

FORJATS - CERÀMIQUES - SANITARI

Exposició i Oficines:

Roger de Flor, 47, 49 i 51 baixos

Tel. 870 44 58 / 62 - GRANOLLERS